

Festa Major
de Blancs i Blaus

26 d'agost
3 de setembre

Granollers
2023

RELAT 3

Ahir dia Blanc, avui dia Blau. D'aquestes dues experiències superimmersives n'hauré de treure, se suposa, conclusions que em portin a triar bàndol. O això és el que us penseu. També us ho dic perquè si alguna cosa té, qui us escriu, és un talent excepcional per no prendre partit en res si no l'hi va, literalment, la vida. I no és el cas, de moment; tot i que, si continuo implicant-me en la Festa a aquest ritme, no descarto del tot, en un moment donat, morir en acte de servei. Si això passa, granollerines i granollerins, espero que, a canvi, em convertiu en llegenda eterna de la vostra Festa. Dediqueu-me balls, gegants, capgrossos, samarretes i mocadors, traieu la meua mòmia en processó a cada cercavila i poseu el meu nom a un d'aquests infernals "beuratges de la terra" que serveix a les barres.

Comencem malament, amigues. Ahir vaig acabar el relat Blanc a les tantes, distret amb la repetició d'una etapa plana de la *Vueltaspaña*, i avui se m'han enganxat els llençols i vaig tardíssim. Penso que, si mai passa per Granollers la *Vueltaspaña*, m'agradaria que l'esprint final fos a la plaça del Cony, sense dubte una de les aberracions urbanístiques més carismàtiques de Catalunya, originalment dedicada l'excalcalde Josep Barangé i batejada així per la gent d'aquí perquè és tan estranya i lletja que tothom es pregunta què "cony" és. La disposició absurda del mobiliari urbà i la irregularitat del terra provocaria tal caiguda en cadena de ciclistes que l'escabetsina resultant escriuria per sempre i amb lletres d'or el nom de Granollers a la història de la *Vueltaspanya*. En fi. Em poso les ulleres de sol i baixo al bar de la Fonda Europa esperant que un cafè, un "planchadito" i un cigarro m'ajudin a fer una mica d'espai al cervell i, sobretot, als intestins.

Arribo a la meua cita amb els Blaus una hora tard i rebo una merescuda bronca del seu juntaire més veterà, l'Enrique. Quin home, l'Enrique. Una autèntica llegenda viva de l'associacionisme granollerí que, de tant com s'implica en tot, ja el coneixen com "el silicones", perquè està "a totes les juntes". Per sort, la resta de membres de la Junta de Blaus i, sobretot, la seva cap i presidenta (els Blaus no fan divisió de poders), la Irene Galán, em reben amb el millor dels seus somriures. El primer port de l'etapa d'avui, em diuen, és la festa dels Farretes. No sé si recordeu el Farras, aquella reproducció a escala 1:4 i sense samarreta del que vindria a ser el clàssic *perroflauta* de tota la vida. Per coses de la vida, aquest gegant apologia del nihilisme i de la mala vida és, de llarg, el gegant preferit dels nens granollerins, fins al punt d'haver-se acabat convertint en l'epicentre dels Farretes, una colla Infantil de Cercaviles. Tot plegat em sembla graciosíssim fins que apareix la primera gralla i els primers nens amb tambors. A vegades som injustos amb alguns elements de la nostra cultura popular. Que si les sardanes són avorrides, que si les cercaviles són lentes, que si els castells són perillosos... Bé, no és el cas de la gralla. La gralla té una mala fama merescudíssima perquè és absolutament insuportable. Punt. Continuem.

M'expliquen, els Blaus, que tenen una colla amb tres generacions de granollerins integrades i que n'estan, òbviament, molt orgullosos. Són els McHagums (avis), els K'HagumTot (fills) i els McNessies (nets). Van vestits d'escocesos i crec que la seva filosofia beu, sobretot, de l'hedonisme llibertí francès de finals del segle XVII. Per què van vestits d'escocesos? Perquè és la disfressa preferida dels borratxos a tot el món. Que em corregeixin, si m'equivoco.

Se m'enduen a fer el vermut. Aprofito, ara que tinc el cap ja una mica més clar, per fer les preguntes de rigor sobre la colla. Tarannà, història, valors, missió, tal i tal altre... Us resumeixo el que jo n'he

entès: els Blaus d'ara són els hereus dels primers Blaus i els primers Blaus són -no ho dic jo, ho diu la historiografia- els ideòlegs de la Festa tal com avui la coneixem. Qui eren, aquells Blaus? Eren majoritàriament homes, majoritàriament d'esquerres i anticlericals, majoritàriament immigrants o fills d'immigrants del sud d'Espanya i majoritàriament, per tant, dels barris perifèrics al centre de la ciutat. I qui són, els Blaus d'ara? Doncs són molt més heterogenis (com també ho és la ciutat) i molts més, en general. La festa ha crescut molt i qui més ho ha fet han estat els Blaus que, pel que em diuen fonts neutrals, tenen ben bé un trenta o un quaranta per cent més de massa social.

Enguany, amb motiu dels 40 anys de la Festa, la colla ha decidit que el concepte central dels seus actes sigui la Devoció Blava, amb la idea de recuperar i retre homenatge al Sant Blau i, amb ell, als orígens marcadament anticlericals dels pares fundadors de la moguda. Tots ells, per cert, excepte òbviament els ja traspassats, encara formen part de la colla d'una manera o altra i això és, penso, innegablement bonic. No hi ha millor eina de cohesió intergeneracional que la festa i el *catxondeo*, això ho sap aquesta i tota la resta de tribus del món. Apareix, també, a la conversa la idea del "Sentimiento", la mare dels ous, diuen, d'aquesta Devoció Blava. M'ho intenten explicar en va, evidentment, perquè els sentiments com més els sents menys els pots explicar, però em diuen que tranquil, avui al vespre, a La Catedral Blava, ho entendre tot. S'acaba el vermut i la conversa amb dues males experiències blaves durant la nit d'ahir. A l'Alessio, responsable dels *petardos*, la Guàrdia Civil li va fer firmar uns documents amb un boli de VOX i el pobre nano, lògicament, se sent brut. A l'Arnau, responsable de moltes coses, totes elles molt complicades, ahir li van fotre un parell de cops de puny a la cara uns subnormals quan provava de mantenir la pau a una plaça de la seva jurisdicció. Coses que passen, diuen. Aquesta gent està tan motivada que ni una guerra civil, a hores d'ara, els faria distreure de la seva missió festiva.

Ens n'anem a dinar, però abans els Blaus em porten fins a l'inici del carrer d'Anselm Clavé per veure els avenços en la construcció de la seva Catedral Blava. Allà hi conec el Paco Cruz, una altra llegenda viva de la ciutat. Sindicalista de la CNT, fundador de la Festa i segon cap de la Colla dels Blaus. Va amb una bicicleta de l'Ajuntament (es veu que hi treballa però ningú no em sap dir ben bé què hi fa) i es para per ensenyar-nos una cosa. La cosa és, bàsicament, una reproducció fidedigna del dit amputat per diabetis fa només un parell de dies a un dels altres veterans de la colla, el senyor Payàs. El Sr. Paco afirma convençut que el fals dit amputat del Sr. Payàs serà un element més de veneració a la Catedral Blava que ara ultimem cagant llets per poder-la obrir al públic a dos quarts de set de la tarda. Encara falten més de tres hores que ells destinaran a treballar gratis i jo espero que a menjar i dormir, també gratis. I efectivament, a les tres en punt, se m'enduen a dinar. Opto per una combinació de canelons i entranya amb *chimichurri* que m'hauria de proporcionar el coixí suficient per assumir les hòsties etíliques que calguin i mantenir viva la meva imatge de *canallita* fins que trobi el moment, quan ja vagin tots molt borratxos, de fer la meva ja tradicional bomba de fum. Esperant els plats fan la reunió que tenien prevista per les quatre de la tarda. Valoren els "bolos" d'ahir i comencen pel final. La Cremada de l'Ajuntament, segons diuen tots, va ser la millor de la història. Amb música en directe, van "cremar" la façana de l'Ajuntament amb 30 quilos de foc i explosius. I la Guàrdia Civil contenta, tu. Són ben bojós, aquests franquistes. Excepte per un petit desastre al seu Museu Blau -bastant menys reeixit que el Blanc, he de dir- tots els membres de la Junta conclouen que tot va anar força bé i les barres van fer més caixa de la prevista. Molt de *sentimiento* i molta passió, però al final, penso, tot sempre acaba sent una qüestió de diners. M'escapo a la Fonda, a fer la migdiada.

A les cinc de la tarda em porten a veure el Corrent, una competició absurdíssima, fregant el surrealisme, en què primer infants i després adults es dediquen a bufar boles amb unes palles al llarg d'una canal. Amb àrbitres professionals i tot. No té absolutament cap sentit i la narració barroca d'un Pep Callau, amb ganes d'agradar-se, no hi ajuda. Pep Callau és un geni i també pot arribar a ser pesadíssim.

Ara sí, per fi, fem cap a la Catedral Blava. La joia de la Corona dels "bolos" blaus d'enguany. L'acte on, diuen, quedaran definitivament explicades al món les bases fundacionals i els valors d'aquesta colla, i

el perquè són ells millors que els Blancs. Doncs bé, la Catedral Blava és una fumada de dimensions siderals, idea del grup "Proyecto Ecos" liderat per tres excaps de colla que ara es dediquen només a fer "coses grans". I la cosa és gran, no hi ha dubte. Hi veig un nivell de mala folla i d'atenció al detall que no havia vist en cap altre "bolo", ni blanc ni blau. Un d'aquests excaps de colla, el Gontán, té moltes ganes d' "explicar-me Granollers". Em fot una *turra* tremenda farcida d'informacions i dades sociopolíticoculturals sobre la ciutat que em reservo pel seu caràcter polític i marcadament antisocialista. No sé si ho heu notat, però vaig amb peus de plom amb aquest tema. A dos quarts d'onze se celebra, a la Catedral, la "Gran Missa Blava" i allà, he de dir, quedo ja definitivament impressionat. No entenc res, però quedo impressionat per la qualitat dels textos, de les interpretacions, de l'escenografia i del vestuari i, sobretot, quedo impressionat per la intel·ligència i autèntica bel·ligerància antisistema que transpira l'espectacle. Els felicito de tot cor i me'n vaig cap a l'última parada d'aquest safari blau: el "BlauCOP D'ESTAT". Dos DJ sobre una falsa furgoneta de la Brimo batejada com a la PRIMO i una desena d'agents BlauCOPS amb uniforme de Policia Local i cares d'acabar de sortir tots de la famosa *rave* de Llinars, executen un simulacre de Cop d'Estat a l'Ajuntament, amb imitació *hirient* de l'alcaldesa inclosa. Acabat el cop d'estat, la furgo de la PRIMO reparteix *temassos* i Aigua de València pels carrers més estrets del centre fins que jo, ja ostensiblement begut i amb els genolls suplicant clemència, veig el moment oportú per marxar a la francesa i anar a dormir.

Granollers, 31 d'agost de 2023

Joel Díaz, relator dels 40 anys

Joel Díaz és sociòleg, comunicador, guionista i humorista català. En la seva trajectòria professional ha col·laborat en diferents programes de TV3 i Catalunya Ràdio i és un dels creadors del podcast *La sotana*. A en Joel li interessa l'humor com a mitjà i no com a fi, entén l'humor com una eina de crítica social, i per això esperem un relat ben diferent carregat d'ironia i del seu sentit de l'humor.

En Joel escriurà el relat de la festa els dies 28, 30 i 31 d'agost i l'1 i el 4 de setembre, que trobareu a blancsiblaus.cat

